

95 (Így van rendjén)

Kirohadt már a számból minden fog. És ez jó. Így van rendjén. Örülök neki, mert legalább nem tudnak fájásukkal gyötörni.

Tetúrágta herezacskóm, mint kiürült bugyelláris, porba lóg, már nem bírok felállni. Térdeim behajtvá ragadtak.

A májam kiszáradt; forró, nehéz taplóként fekszik gyomromon.

A szívem nem ver, hanem csak vergődik mellemben.

Ujjaim görcstuskók, de azért még írok, markolom velük a stílust, hisz írni mindig is együtt járt a fájdalommal, igaz régebben másfélével.

Tudom, halálom előtt pár nappal úgyis elhagynak majd eresztékeimet rágó nyavalyáim, mint patkányok a süllyedő hajót.

A köves föld talpamba harapó medvecsapda; nem enged moccanni. Reszketek és dülöngélek, mint bozóttűzben megpörkölődött madár. A fekete égbolt erősen és egyre erősebben vonz; húzna ölelőn magához. Ha le tudnám magamról rúgni ezt a sárszagú rothadást, akkor, érzem, elszabadult léggelölként felemelkednék a csillagképek közé.

Közben már körülöttem ólálkodik s lassan bekerít a falkában vadászó tajtékos szájú halál. Hiénavihogással készül nekiugrani testemnek, hogy földre rántsón a végtagjaimat cibálva.

Torkomat keresi, hogy a vérembe fullasszon.

S ha betakarít csűrjébe a nagy kaszás, csak a tarló marad utánam. Csonkolt kalászkok ritkás erdeje.

A gleccserként síkló idő legyalul maga előtt mindent. Fagytakarója fényfehér halotti lepel. Senki sem fog emlékezni rám. Senki. Csak ez az ostobán bölcs, bölcsen ostoba szikla, amibe belevéstem a nevem. Senki sem fog emlékezni rám, és ez jól is van így, nincs is semmi, amiért érdemes lenne.

Különben is, népem nyelvét rajtam kívül nem érti már senki se. Nevem kiolvashatatlan jel. „Én vagyok az ember utolsó írója. Szikár szavakat szavalok el, nem dalolok édes-bús dalokat” – mondta évszázadokkal ezelőtt népem nagy költője. Igaza volt. A jelen minden múltat igazol. Csak a jövő hazudik.

Végezetül... én csak boldog akarok lenni. Vagyis... én csak boldog akartam lenni. Mindig is. Persze mi mást is lehetne akarni. De már késő. Végleg lecsúsztam a boldogságról, nincs már időm, módodom beteljesíteni. Valahogy mindig minden már túl késő.

Elmúlik dicstelenség és dicsőség. Semmi sem tűnik fontosnak. Csak a hiány. Félig üres vagyok még, de már kivásott fenekemen szivárog el keserű levem.

Már semmire sem vagyok képes, csak ismételtetni magamat. Rekedt károgásnak hangzik. Arról álmodok, hogy lehajolnak hozzám a csillagok, és felnyalnak, mint kutyan nyelv az utolsó édes-bús morzsát.

97 (Távolság)

Azt mondják, távolságtartó vagyok. Pedig inkább a távolság tart engem magánál, mint győztes hatalom a hadifoglyát. De nem dolgoztat. Inkább tétlenségre kárhoztat. Kitörsz-vagy-betörneket játszik velem.

Azért... próbálok élni. Ez a... szabadidős tevékenységem. Boldognak kéne lennem, mert erőfeszítéseim tulajdonképpen elérik céljukat: élek. Mégse repesek az örömtől. De depressziós sem vagyok. Nem, mert az túl látványos, túl színpadias, túl fárasztó gesztus; én nem vagyok képes a depresszióig felküzdeni magam.

Valahogy... eltávolodtam magamtól mostanában. Kapcsolatom önmagammal kiürült; félek, ennek szakítás lesz a vége. Mondjuk úgy, hogy felgyújtom magam benzinnel. Talán. S majd legfeljebb elhantol egy buldózer, vaskarmával is gyengéden.

A jól fejlett, jól táplált cinizmus, mint gigantikus bélféreg, bőröm alatt tekereg. Savanyú kedvvel sóvárgó fejedelme vagyok a Pán Péter szindrómának. Évoé!

A tenger örök, az ember mulandó. A semmi partjai között ott hullámszik a parttalan minden. Nem érdekelnék a vallások viszolyogtató világmagyarázatai.

Hogy mi motivál? Nem tudom. Lehet, hogy semmi. Vagy talán csak annyi, hogy boldog legyek. Mind euritmiára vágyunk, de csak a sors hektikus vesszőfutása jut nekünk.

Viszont nem akarok többé foglalkozni magammal, elegendő lett az egyhelyben járó, körben forgó önmagyarázatokból.

Ezen a világon, itt kell élnem, máshol nem élhetek. Ez az időm, most kell élnem, máskor nem élhetek. Ez a testem, ebben kell élnem, másban nem élhetek. Még ha lelkem foltos is, mint egy kamasz fiú lepedője.

Ne legyen kétsége senkinek: púpos vagyok. Sorvadt gerincű. Csak a görbület láthatatlan. De hagyjuk a paradoxonokat, már mind lejárták magukat.

A csodára építetek, de a csodához józanság kell. Mindig, csak azért is a kerítés élén imbolyogva, mint egy makacs, vak macska, táncolok. Józanul részeg bohóc vagyok. Részegen? Vagyakozom a rettenetesre, amely méltó ellenfelem lehetne.

Túlbonyolított hálóm, szövése közben valahogy végzetesen rám tekeredett: húsomba vág, fojtogat. Befejezhetetlen haldoklásom egyszemélyes publikuma: tükröm. De az is homályossá kopott. Hosszú kötél van a nyakunkon – nem láthatjuk, ki húzza.

Azt hiszem, fekete bárány vagyok; de a fekete bárány ritka, így gypja értékesebb, nem?

Tinta folyik ereimben; ha jogart lóbálva jó, jaj, a vörös agyarú halál, leköpöm vele, s eliramlok.

Egyre kevésbé szeretek írni, kopik a varázsa.

Mondatgyolcsba tekert múmia ez a szöveg.

Papírsírba temetem gondolataimat. Jól nézz bele: nincs itt más semmi, csak csontváz mondatok, és bennük meztelen szavak, amik megsüketített denevérekként csapkodnak. Alattuk meg fekete könnyeket sír a papír, s nincs, aki fehér orcájáról őket lecsókolja. Hányok magamtól.

Én kész voltam a pokoljárásra, hogy nagy költő lehessék, de a pokol kivetett magából. Szavak savfürdője, irodalom! Eljegyeztelek; halott vőlegény vagyok, beléd temetkezve.

124 (Hiábavalóságok)

Ostobák vagyunk mindahányan, akik azt hisszük, a művészet megment attól, hogy az életünk szálnalmas legyen.

A szövegek nem horreumai a gondolatoknak, hanem ováriumai.

Az író vasutas: szókapcsolásokat vezényel le a nyelvtan vénséges rendezőpályaudvarán, rozoga, kikopott váltók zökkenőin át. És a szerelvények az ismeretlen távolba robognak: egy semmibe.

A mondatok nyomókötés és tapasztok lelkünk krónikus vérzéseire és fájdalmaira. Senki sem ép, mind sérültek és traumatizáltak vagyunk: ez az emberi sors.

Az élet nyomasztó csoda.

Önkomplexusom van. Mint vakon leső, büntetésül kikapart szemű kukkoló, csak harpom az időt szájjáras pitbullként, és ő vonzol magával; fehér tavaszokból, fekete nyarakba.

Sivár, miazmás szobám kietlen lelkem makettje. Benne trónolok, mint fellegvárban, s feltörte már rég a seggem a szék. Ujjaim letört bimbók.

Képtelen képzelt élettörténeteim foglatai igába fogott kólikás igék.

De nem is igaznak már a történetek, nem akarok elbeszélni.

Nem érdekel a nagy mézárós se, a félelem. Hiszen nem szikrázik ékesszólástól. Unalmas. Sárguló, tompa agyaraimmal tépkedem életemről a soványka húst, az inasat. S fogaim ki-fordulnak senyvedő ínyemből.

Műveim osztott sikert arattak. (A kudarcnak rengeteg eufemizmusa van.) Pedig hét vas-bocskort nyújttem el, míg idáig eljutottam.

Lehet, hogy az ember csak attól válhat boldoggá, ha valaki mást boldoggá tesz?

Kötődnek; tele vagyok szabad elektronokkal, de egyedül, vákuumban.

Befőtt vagyok a polcon, savanyú, ütődött gyümölcsből.

Az embert vagy összetörök, vagy magától széthull. Mindenféle konzerválás hiú ábránd.

De nem vagyok keserű, mert nyughatatlanul hiszek. (Azt persze nem tudom, miben.)

S mindig naprakész a leltár, hátha megszólal a márvány.

Még csak szívem szélén tapadt meg félénken néhány gyarmata a kiábrándulásnak. Félénken, szerényen, de makacsul.

Búg a fájdalomgenerátor, erőlködnek benne a vasmagos tekercecsek.

Generációm egyik fele kivándorolt, másik fele kimángorolt. Akik maradtunk, itt ragadtunk: nihilisták vagyunk és kétségbeesettek. Veszélyes kombináció?

Elbújva önmagam elől (nincsenek tükreim), kivágom-metélem agyamból a zavaró gondolatokat; napi rutin, óránként ismétlődő fekete mise.

Vegyétek és egyétek... Öklendezés rá a halleluja.

Közben belém költöznek kórságok, a cudarok, mint üresen álló házba a városi pionírok.

Nyelem csak, nyelem a tablettákat, mintha hánynám a keresztek, de nem segít semmi.

S lassan elegendem van belőle, hogy csendőrt pertuban legyek istennel.

Mintha örökké tartana már ez a ramadán, s közben minden éjjel meztelen szüzekről álmodok.

Testemre csatolt bomba a radioaktív magány; zsebeim könyvekkel tele: azok a legpusztítóbb srapszelek.

Testvérek nélküli Simon Tanner vagyok.
Lógok a szavakon, mint majom; minden mondat tüskés lián.
Lógok a szavakon, mint akasztófán ártatlan bitang hullája.

Írásaimban pucérkodik szívem, mint egy szemérmetlen perszóna; egy magából kivetkőzött hisztérikus vénkisasszony.
Lemondtam az élvezetekről a boldogságért, de a boldogság nem jött meg, és most két pad között a földön ücsörgök, és bánom múltamat.
Minden napom szürke gyászünnepe, tort ülök reményeim felett.
Megtekeredett bennem a szív, megvetemedtek vágyaim, elforogtak vénáim, tótágast áll agyam.
Úgy látszik, még nem bántam meg mindent eléggé.

Mint minden szerelem, az én írott szó iránti szerelem is szépen lassan megszokássá, aztán közönnyé fakul, s végül gyűlöletbe fog fordulni.
Mikor meghalok, nem marad majd utánam semmi. Nyom nélkül tűnök el, és sarjitalanul.
Lesüllyedek a feledés hideg óceánjának mélyére, a hófehér férgek és áttetsző rákok közé, téli világba.
Rossz döntésekben jó vagyok.

190 (Megtanultam)

Úgy kezdődött, hogy kunyiztam pár kanyit, és nekiindultam.
Túlságosan is tiszteltem a grammatikát.
Valami mást akartam, valami újat.
Nem volt többé maradásom.
Arra tartottam, amerre senki sem járt.
Menet közben elvesztettem még sosem volt koronám is.
Egyszer csak arra eszméltem, hogy véget ért alattam az út, és felettem az ég.
Visszakanyarodni nem volt kedvem, letelepedtem hát itt.
Azóta várom, hogy elnyeljen a sötét.
De nem nyel.
A Nap meghalt, csak nem temették elég mélyre, és a feje búbja kilóg a horizont fölé.
Mostanra megtanultam nem akarni semmit.
Nem ment könnyen.
Tanulni mindig fájdalmas művelet.
Már nem kattogok a múlton se.
A jövőm is elmúlt már.
Az életem könnyű, ugyanakkor súlytalan.
Szeretném szétoztani mindenem, de nincs semmim.
Ami vagyok, azt a hangyák hordják majd szét.
Elmém kopulál az idővel, mint egy szerelem nélküli pár.
Szerelem nélküli, és meddő.
Úgy vagyok, ahogy lenni bírok.
Megsüketültem.
Vagy a világ némult meg.
Csekély különbség, mégis döntő fontosságú.
Minden egy láthatatlan elvtől függ?
A hazugság az egyetlen működőképes túlélési stratégia.
Én csak igazat beszélek.

De a világ, úgy látszik, megsüketült.
Vagy én némultam meg.
A beszéd hiábavaló.
A hang lélegzet.
Minden csak hasonlat.
Így aztán hogy is lehetne bármit is megragadni?
Valójában nincs is semmi.
Ha semmi sincs, nem olyan szomorú senkinek lenni, mintha lenne minden.
Megtanultam nem akarni semmit.
Vagy csak a semmit akarni.

214 (Én nem csalódok)

Megint ősz lett, beharangozó ősz; ami tükröm nekem; mert egyre jobban hasonlítok rá.
Ha tetszik: ezüst-bromid por ül a lelkemen.
Huss; lefalcoltak józan, mértékletes, önmagukat tudó gondolataim, elköltöztek a fecskékkel délre. Csak a kővé keményedett nyálfészkek maradtak itt: az ösztönök üregkolóniái.
Felvágom hát magam, mint egy könyvet, és kifolyatom magamból a gonosz logoszt; nem kell már nekem, oly szükségtelen; elengedem. De ő továbbra is fogva tart. Papírsárkány vagyok a selyemzsinórja végén.
Tótágast áll a világ. Nem is...: cigánykerekezik.
Ismét lejutottam az eszmélkedések és elmélkedések korába; megint megszületik ajkaimon az elkeseredett és éretlen irodalom. Évoé, fattyútestvéreim, évoé! Felöklendezek pár hal-léluját. Fingjon rá már valaki egy áment!

Szomorú ezüst csíkok a fáradt szürkületben a könyveim gerincei, az én gerincem pedig meggörnyed, mint éhségtől kimerült kutya önmaga köré összekuporodva. Az örök hétvégében élek. Ötszögű szobám homályában mindig van egy résnyire nyitott ajtó, ami zavart okozhat.
A szorongás undorító kis állatként valamikor beleköltözött a gyomorszájamba, mint egy muréna az elsüllyedt hajó kürtjébe, s azóta szüntelen hullámozik, tekereg, növekszik és megkeseríti az végzetem. Mily kíméletlenül csodálatos az élet!

Néha – egyre gyakrabban – úgy érzem, mindent megírtam már. Az ismételés a tudás jó édes anyja.
Szavak, sőt mondatok kényszeres tolvaja vagyok. Megakadtam a kamaszkor és az úgynevezett felnőttkor közötti átmenet lehangoló és piszkos senkiföldjén; s ábrándok közepete szerkeszttem életművem. Életművem egy műélet.
A dolgok ennek következtében rohamtempóban kerülnek tőlem egyre távolabb. Ez egyfajta zuhanás. Vagy emelkedés.
Már nem zavar, hogy amit írok, csak nekem fontos. Mert nekem sem igazán az, miután rájöttem, hogy versekkel meg lehet ugyan hódítani egy nőt, de megtartani aligha.
Különbösen is, mérhetetlenül elegendem van az elégiákból, az írás önteltségéből, az ondószagú és aszpirinízű hajnalok magányából, az ingerszegény környezetből! Picsába a józan ésszel! És picsába a részeg ésszel is! Az irodalom Babilóniától Lappföldig csak kiszáradt fák odvába suttogva-üvöltött magányos tabuvallomás.

Úgy élek, mint pucér ember a csalánban. Azért van ám abban valami frenetikus felszabadító, ha az ember csak magára számíthat.

Az étellel pedig igenis fel kell venni a gerillaharcot, különben túl könnyen legyőz. Ha felvesszük a harcot, persze akkor se nyerhetünk, de legalább a harc idejére le se igáznak. A győztesek is vesztesek, csak ők még nem tudják.

Azért vesztek mindig, mert félek a győzelemtől? Mert hát kinek kell a bajlódás, amivel az álmok valóra váltása jár? A munka megvetése elősegíti a lélek emelkedettségét? Hopp; be-lém csap az ijedség rettenete: ábrándok nélkül mégis hogy juthanánk előbbre?

Az a szerencsém, hogy a világ hanyatlásának korában születtem; de pechemre mindenki akkor születik. Egész rémült életemet az irodalom lidérces világában töltöttem. Lemészároltam ifúságom, ostobán odavettem a helyesnek gondolt, komoly, jó életért, ami aztán sosem jött el, így fiatalságom szemétdombra hullt. Mindnyájan átalusszuk életünket, és csak a Halottak Házában ébredünk fel álmunkból. Én mégis, dafke, maradok mind-örökre bűnös a megátalkodott tervnélküliségben.

A félelem, az nem életfilozófia. Gonosz halottként kísértő elvetélt ötletek holdpalotájában bolyongok céltudatlanul, és elcsépelte frázisokat puffogatok. Lózung recitálásban jó vagyok. Sőt, kiváló. Például: halni születünk, s a szenvedést szaporítani, meg a halált továbbbörökíteni.

De mindenestre illúzióim már lefoszlóban vannak; eszméim egyre élesebb konfliktusba kerülnek a megörögződött valósággal. Úgy is mondhatjuk: szolgálni tanulok.

Vannak reggelek, amikor csüggedten ébredek, de elhessegetem, hideg vízzel lemosom magamról rögtön, mert nem engedem, hogy régi életem visszakövetljen: végleg leszámoltam a boldogtalansággal, és a reményvesztettséggel.

Szemfényvesztő vagyok, de ezzel csak magamat csalom meg. Utolsó vagyok, mint a szemétevő madár. Vajon tényleg az öngyalázás lehet csak az önismeret végső, legmagasabb foka? Keresem a jelzőt, de nem találok.

Azon tűnődöm, vajon szárnalmas, erőltetett romlottságom nem is mély értelmű, hanem inkább feneketlen értelmű?

Kreatív-negatív hozzászólásaim versek prózában.

Az élet irányításának képzetéből feleszmélve el kell veszni a megtaláltatáshoz és a kiszabaduláshoz.

Mindent megadott nekem az élet. Mindenkinék mindent megad. Az élet nem tartozik nekem semmivel. Senkinek se tartozik. Aki azt hiszi, hogy neki igen, az téved, az megvetnivalóan szerencsétlen, nyomorult flótás.

Nyilvánvaló, hogy ilyenkor a giccs pöcegödre felett egyensúlyozok, és hát gyakran lebillenek, arccal előre bele a fosba, de mindig újra visszamászok a cérnaszálra, mert valamilyen érthetetlenül makacs hit karmolászik bennem, miszerint a túloldalon jutalom vár. Ám be kell látni, a kispóza nem minden esetben műfajt jelöl. Olykor csak minőséget.

A végső konklúzió, hogy a tűz az ember legjobb barátja, mert a kéziratok igenis elégnék.

A poema és a poena között mindössze egy betű a különbség. Csak felszínesen olvasunk, pedig minden mélyen van írva.

A kitekert nyelvemet kéne a homlokomra tűznöm szarv gyanánt.

Nincs más hátra, mint minden történet elhasználása a formátlan szövegmonstrumban. És ha majd felteszem a fonott koronát agyam meddőhányójának tetejére, az oly feketén tündököl majd, oly vakító semmifénnyel, hogy lefojt minden sikolyt, betöm minden tátott száját.

Én nem csalódok. Nem, én már sohase.

Az ember az, amire vágyik.